

Arrest

nr. 33 371 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STRAUVEN, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn maar opgegroeid te zijn in Qatar. U werd immers op ongeveer 5-jarige leeftijd door de secretaris van Emir Fahad Abdul Aziz Hamad vanuit Soedan meegenomen naar Shahaniya, Qatar. U werd er als slaaf ingezet en opgeleid om voor de kamelen van de Emir te zorgen. Vanaf uw 8e moest u ze ook berijden en deelnemen aan kamelenraces. U werd er slecht behandeld en kreeg nauwelijks te eten omdat u niet te zwaar mocht wegen voor de races. Als gevolg van deze slechte behandeling en ondervoeding diende u gehospitaliseerd te worden. U was toen 16 jaar oud en kreeg vanaf dan een ander takenpakket toegewezen. Voortaan stond u in voor het opdienen van de koffie, het kuisen en opruimen van de vertrekken van de Emir, en het wassen van zijn vele wagens. In de loop van 2008 vertrok de Emir naar Turkije om er met een aantal van zijn

vrienden te gaan jagen. U ging mee om de Emir en zijn gasten te bedienen. Na ongeveer een week zei (H.), de chauffeur van de Emir, dat dit uw kans was om te ontsnappen. U was bevriend met de chauffeur en had hem al eerder ingelicht over uw wens te willen ontsnappen. (H.) kende blijkbaar een passeur die u van Turkije naar West-Europa kon brengen. Hij bracht u naar de passeur die u een aantal dagen onderdak bood, waarna u samen met 2 andere vluchtelingen - waarschijnlijk een Iraakees en een Palestijn - per vrachtwagen naar België werd gesmokkeld. De passeur werd betaald met het drink- en wisselgeld dat u soms van de gasten van de Emir kreeg en dat u aan (H.) in bewaring had gegeven. Na ongeveer 3 dagen bereikten jullie België, waar u gedurende 2 dagen op straat leefde alvorens de weg naar de asielinstanties te worden gewezen. U vroeg op 31 oktober 2008 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Overeenkomstig de definitie van de term vluchteling zoals vervat in artikel 1, A, 2, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient elke asielaanvraag, met inbegrip van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst van de asielzoeker, en slechts ten aanzien van het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef indien het een staatloze betreft. Aangezien u uitdrukkelijk verklaart een Soedanees staatsburger te zijn (gehoorverslag 1 CGVS, p. 2, 8-9 en 13), dient uw ingeroepen vrees dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van dat land.

Als redenen waarom u niet terug kan naar Soedan haalt u aan dat u niet weet waar uw ouders zijn, dat u zou moeten werken in Soedan om te overleven en u er dan moeilijk tegelijkertijd uw ouders kan zoeken en dat het levensniveau hoger is in België (gehoorverslag CGVS, p. 12-13), hetgeen echter geen gronden zijn voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder vreest u gezocht te worden door de Emir omdat u "hun praktijken kan bekendmaken", en door de Soedanese autoriteiten aan hem uitgeleverd te zullen worden omdat er contacten zouden zijn tussen de Emir, wiens oom de leider is van Qatar, en de Soedanese autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). U haalt ook aan in Qatar misschien de naam van een crimineel te hebben gekregen en als gevolg hiervan in Soedan onterecht geseind te staan als misdadiger (gehoorverslag CGVS, p. 28). Het betreft in casu echter allemaal boude beweringen en veronderstellingen uwentwege, waarvoor u geen enkele concrete aanwijzing hebt en die u doorheen uw verklaringen op generlei wijze feitelijk onderbouwd (zie o.a. gehoorverslag CGVS, p. 12, 14 en 28). U hebt bovendien geen weet van personen die in een vergelijkbare situatie verkeren en bij terugkeer naar Soedan door de Soedanese autoriteiten aan Qatar zouden uitgeleverd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en herhaalt in algemene bewoordingen zijn asielmotieven.

Verzoeker erkent een Soedanees staatsburger te zijn, doch hij werd op jeugdige leeftijd meegenomen naar Qatar waar hij als slaaf werkte. In Soedan heeft hij geen relaties of bekende familieleden, evenmin heeft hij een Soedanees identiteitsdocument; bijgevolg is het onredelijk om te stellen dat hij naar Soedan kan terugkeren.

Zijn vrees dient onderzocht te worden ten aanzien van het land dat hij is ontvlucht, in casu Qatar. De Commissaris-generaal heeft niet onderzocht of verzoeker als gevluchte slaaf uit Qatar in Soedan op bescherming van de autoriteiten kan rekenen.

2.1.2. De bestreden beslissing stelt terecht dat overeenkomstig de definitie van de term vluchteling, zoals vervat in artikel 1, A, 2, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en opgenomen in artikel 48/3, §1 van Vreemdelingenwet de asielaanvraag dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land van nationaliteit van de asielzoeker, en slechts ten aanzien van het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had indien het een staatloze betreft. Aangezien uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft een Soedanees staatsburger te zijn, werd terecht besloten dat de ingeroepen vrees beoordeeld dient te worden ten aanzien van dat land.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Als redenen waarom verzoeker niet terug kan naar Soedan haalt hij blijkens het administratief dossier aan dat hij niet weet waar zijn ouders zijn, dat hij zou moeten werken in Soedan om te overleven en hij er dan moeilijk tegelijkertijd zijn ouders kan zoeken en dat het levensniveau hoger is in België. De Commissaris-generaal heeft dienaangaande correct geoordeeld dat voormelde motieven geen gronden vormen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verder verklaarde verzoeker gezocht te worden door de Emir omdat hij "*hun praktijken kan bekendmaken*" (stuk 4, p.12), en door de Soedanese autoriteiten uitgeleverd te zullen worden omdat er contacten zouden zijn tussen de Emir, wiens oom de leider is van Qatar, en de Soedanese autoriteiten. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker ook aanhaalt in Qatar misschien de naam van een crimineel te hebben gekregen en dat hij als gevolg hiervan in Soedan onterecht geseind staat als misdadiger. De bestreden beslissing oordeelde in casu terecht dat het loutere veronderstellingen betreffen waarvoor hij geen enkele concrete aanwijzing heeft en die hij doorheen zijn verklaringen op generlei wijze feitelijk onderbouwd heeft. In de bestreden motivering werd terecht opgemerkt dat verzoeker bovendien geen weet heeft van personen die in een vergelijkbare situatie verkeren en bij terugkeer naar Soedan door de Soedanese autoriteiten aan Qatar zouden uitgeleverd zijn.

Gelet op het vooraangaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker stelt dat hij wel in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij verwijst naar de huidige algemene en politieke situatie in Soedan, die dermate onstabiel is, dat het risico op willekeurig geweld overal in het land bestaat.

2.2.2. De bewijslast inzake het reëel risico op ernstige schade ligt bij verzoeker. Verzoeker laat na zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te onderbouwen met enig document of informatie. Gelet op het feitenrelaas dat zich afspeelt in Qatar (zie sub 1) en de elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS